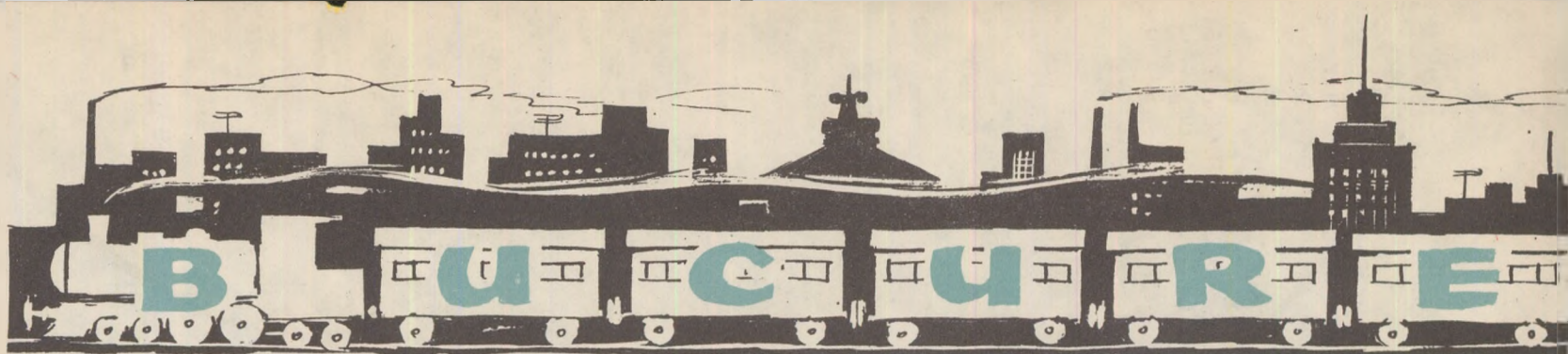

PACEA (către Mercur, zeul comerțului): – Ți trebuie un geamantan mai mare; mai am multe etichete!...

urzica

— INSEMNAȚI FULGER, DINTR-O CĂLĂTORIE FULGER —

Până de curînd călătoriile mele se efectuau doar în trenuri cu tăblițe pe care se putea citi: „București — Timișoara“, „București — Botoșani“, „București — Sibiu“, ori alte asemenea indicatoare de uz intern. Săptămîna trecută însă am călătorit într-un altfel de tren. Vagoanele, deși asemănătoare celorlalte, purtau alte tăblii de parcurs. Citindu-le simțeam cum dintr-o dată am devenit un om însemnat, un om cu multă greutate. Pe tăblia vagonului meu scria: „Expres internațional București — Sofia!“

Iată-mă pe peron. În mîna port degajat o valiză elegantă din plastic bej, așa cum se cuvine unui pasager de talie internațională. Mă uit în jur. Poate dă Dumnezeu și întîlnesc cîțiva amici. Ce haz are o călătorie în străinătate dacă n-au aflat despre ea prietenii!? În sfîrșit, un cunoscut. Nu-l mai întîlnisem de zece ani. Deși eram cu el în relații vagi de „bună ziua“, îl întîmpin cu deosebită efuziune: „Salutare, Alecule! Teribil mă bucur că te văd: Încotro pleci?“ „La Buzău“, face el modest. Cred și eu, ce mare scofală să pleci la Buzău! Scoți bilet la ghișeu de clasa a II-a, urci în personal, oprești la Buftea, la Chitila, la Crivina și la toate haltele... Pe cînd la Sofia, ei, la Sofia e altceva! Expres, vamă, pașaport! Te simți cineva!... Dar pentru ce oare nu m-o fi întrebînd: „asta unde plec? Se uită la mine și tace. Eu îi trec prin fața ochilor valiza de plastic și el tace. Încerc din nou: „Așadar pleci la Buzău. Ce-ți pasă, în două ore ești acolo, fără emoții“. „Da, fără emoții“. „Pe cînd în străinătate e cu totul altceva“. „Da, în străinătate e cu totul altceva“, confirmă el indiferent. „Grea e valiza asta!“ Încerc eu să-i sfîrșesc interesul pe altă cale. „Grea. Eu am călătorit cu una chiar mai grea“. „Tot în străinătate?“ „Nu. La Doroboi.“

Ne mai privim cîteva minute, apoi îmi întinde mîna: „Te-am lăsat, îmi pleacă trenul. La revedere“. „Lua-te-ar dracu, invidiosule“, mă gîndesc eu și-i urez drum bun. Se depărtează cîteva pași, se întoarce către mine și-mi strigă: „Mă băiatule, să fii atent cînd treci Dunărea. Podul Prieteniei e o frumusețe!“ Deschid ochii mari: „De unde știi că pleci în Bulgaria?“ „Te-am văzut la O.N.T. cînd te-ai înscris. Mă aflam în spațele tău. Eu mă înscrisem pentru Praga. Uite colo trenul. Sofia am vizitat-o de două ori. Frumos oraș. Dar să știi un lucru: și eu am o valiză de plastic! Salutare!“ Și a plecat...

La fereastra compartimentului meu a făcut roată întreaga familie. Toți mă privesc: unii mîndri, alții încîntați, alții impresionați și toți laolaltă mă sfătuiesc ca în vagonul de dormit să mă culc în patul de jos, deși eu aveam bilet de clasa a doua...

Un fluierat prelung și trenul se pune în mișcare. Familia, asemeni unui bloc unitar, pășește alături de vagonul meu. Batisatele flutură. Aud din urmă vocea mamei: „Să fii cuminte, bulgarul mamei bulgar!“... Expresul gonește.

IN DRUM

Giurgiu; stație de graniță. Simt o strîngere de inimă. Oprim 20 de minute și pornim mai departe. Podul Prieteniei. Băncile se golesc ca la comandă; pasagerii grămădă la ferestre. „Iată Podul!“ „E lung!“ „E lat!“ „E peste apă!“ „Întoarce-te mai pe stînga, tovarășe, să-l admir și eu!“ „N-ai ce să vezi! Îmi răspunde cel care acoperă cu bustul lui toată fereastra. E pod frate, pod ca toate podurile, nu te înghesui. Las' că-ți povestesc eu cum se prezintă!“...

Ruse! Prima stație din Bulgaria. Primii feroviarî bulgari. Primele țigări bulgărești. Coborîm și cutreierăm gara. Un fluierat strident. Plecarea. Fuga în tren. „Ți-a plăcut gara?“ „Mi-a plăcut. dar am văzut o bulgăroaică, un poem!“ Expresul spintecă bezna nopții. „Mă, care ai o țigară bulgărească?“ „N-am decît Carpați.“ „P-astea le am și la București.“

Schimbăm primele impresii: „Frumoasa țară“. „Frumoase peisaje“. „Și ce bulgăroaică, mă!“... Coborîm la fiecare stație. Am învațat cîteva cuvinte bulgare pe care le folosesc la orice prilej: „Stație tuc?“ (Asta vrea să însemne: „Ce stație e aici?“) „Stăm mnogo tuc?“ (Stăm mult aici?) „Scolco facem tuc na Sofia?“ (Cu indulgență asta înseamnă „cît facem de aici la Sofia?“).

La Sofia am ajuns la 7 dimineața. Întreb pe cel dintîi bulgar întîlnit: „Tuc Sofia?“ „Da tovarășe, aici e Sofia.“ Era vecinul din vagonul alăturat, Năstase Marin. „Chausson“-urile ne poartă pe bulevardele largi și drepte ale Sofiei. Străzile oglindă, trotuarele așijderea. În preajma unei stații de tramvai cineva observă: „Bulgarii probabil călătoresc numai pe bază de abonament.“ „De ce?“ „Păi nu se vede nici un bilet pe jos!“... În stînga, pe bulevard, un monument istoric impresionant: Baia termală. Ghidul ne explică: „Datează din vremea împăratului Traian.“ Care va să zică și Traian, cît era de împărat, suferea și el de reumatism. Vizităm

o moschee datînd de 500 de ani. Ne impresionează arhitectonica ei. Vizităm o bisericuță clădită de Caloianu, veche de 700 de ani. Ne impresionează turnul. Spre prînz ajungem la restaurantul „Bulgaria“, vechi de cîteva ani. Ne impresionează curățenia localului și amabilitatea ospătarilor.

A doua zi, însoțit de Fedia, redactor la „Urzica“ bulgărească, „Stîrșel“, am colindat prin Sofia. Vorbeam franțuzește și eu și Fedia, dar o asemenea franceză încît dacă ar fi ascultat-o Rousseau, murea a doua oară, de spaimă. Pînă la urmă ne-am înțeles, folosind un soi de conglomerat lingvistic de genul acesta: Eu: „Si vous voulez, aș vrea vizitez die schönste magazin și balșoi din gorod Sofia!“ El: „Bitte, nașe magazin, moi drug, s'appelle «Zum»“. Restul a continuat într-un limbaj întregit cu semne. Trebuie să vă

mărturisesc că limba semnelor este cea mai valabilă și cea mai universală. Pe parcurs am întîlnit grupuri, discutînd din degete, discutînd cu ochii, discutînd cu nasul, discutînd cu capul, cu bărbia. Și se înțelegeau perfect. Am intrat la „Zum“. Un magazin imens. În afara lifturilor, magazinul dispune și de scări rulante. M-am plimbat o oră în-

treagă pe aceste scări, asemeni unui copil de gradiniță. Cînd într-un tîrziu însoțitorul m-a poftit în altă parte, m-am prins cu mîinile de balustrada scărilor și am scîncit: „mai vreau!“... La parter am ales o cravată. Vînzătoarei nu i-a plăcut. „Nu se asortează“ mi-a explicat Fedia, colegul. Pînă la urmă a avut loc un consiliu lărgit, format din vînzătoare, cetățeni, iar în calitate de consilier, responsabilul de raion. După un sfert de oră am părăsit magazinul, fiind posesorul unei cravate într-adevăr splendide. Mi-a explicat Fedia: „Vînzătorul nostru, sfătuitorul nostru...“

PE VITOȘA

„Vitoșa“ e foarte asemănător „Cotei 1400“ de la noi. Un restaurant cochet, rătăcit sus pe un platou păzit de munți. Zăpadă. Zăpadă și soare. Și oameni veseli. Și primitori. Și mașini fără număr. Și listă de bucate fără sfîrșit. La masă am fost cinci: Fedia, colegul de la

„Stîrșel“, Peter, de la „Balcan-Turist“, Lilia, translațoarea, șoferul și eu. Fedia mi-a cîntat un vechi cîntec bulgăresc, apoi am ciocnit un pahar cu șliboviță pentru prietenia noastră. Peter mi-a povestit amintiri dintr-o excursie în România, apoi am ciocnit un pahar cu vodcă pentru prietenia noastră. Lilia mi-a tradus cîteva cuvinte în romînește și apoi am ciocnit un pahar cu vin pentru prietenia noastră. Le-am povestit cît de mult mi-a plăcut Sofia, și am ciocnit un pahar cu țuică pentru prietenia noastră. Am ciocnit apoi cu șoferul; eu am ridicat un pahar cu mastică, el un pahar cu limonadă!... Mi-a explicat: „Acum sînt șofer, beau numai limonadă! Nu beau alcool fiindcă mi-e milă de taloane...”

Am pornit îndărăt spre Sofia, pe șoseaua șerpuiind printre munți. La prima cotitură Fedia mă descoase: „„Urzica» voastră are haz?...“ „Ia ne ponimaiu“ am răspuns eu, ocolind întrebarea. La a doua cotitură m-a întrebat iar: „„Urzica» voastră are haz?“ „Ia ne ponimaiu“... La a treia cotitură translațoarea mi-a tradus întrebarea în romînește: „„Urzica» voastră are haz?“ „Ia ne ponimaiu!“ i-am răspuns eu suspinînd.

Seara. Ora 9. Sofia scăldată în lumină fluorescentă își ia rămas bun de la noi. Iată-mă pe peron. Mă îmbrățișez cu prietenii bulgari. Încă un minut și trenul pornește.

De la fereastră, îl întreb în bulgărește pe colegul meu de la „Stîrșel“: „„Stîrșelul» vostru are haz?“ „Ia ne ponimaiu!“ îmi răspunde el rîzînd.

Plecăm. Tica-taca-tica-taca. La Sofia ca și la București flutură batistele pe peron.

Călătorim de aproape trei ore. Cineva din compartiment face un sondaj: „Mă, care ai o țigară romînească?“ „N-am decît bulgărești!“ Dar nu le dau. Țin loc de pașaport. Cine n-o să creadă că am fost în Bulgaria, îl servesc c-o țigară. C-o papirose. Și dacă nici așa n-o crede, îl poftesc acasă la mine să-i arăt valiza. Nici nu se mai vede că-i de plastic. E acoperită cu etichete: „Hotel Bulgaria“, „Hotel Pirin“, „Hotel Balcan“, „Hotel...“ etc. Jumătate din bani i-am cheltuit pe etichete. Scump, dar e vizibil...

I. AVIAN

— Așa magazie mai zic și eu; mică, dar cuprinde mult!

Așa a spus PLINIU..

SPECTATORUL: — Ce caracter, domnule! Ți spune asta de doi ani și ea tot mai insistă!!!

Desen de N. Claudiu

— Cetățene Trandafir Ilie, vino aici! Te vom judeca pentru o vină gravă: absentarea de la îndatoririle dumitale de învățător în comună, în lupta pe care o ducem împotriva obscurantismului și misticismului. Ai putea fi un prețios colaborator al căminului cultural din comuna noastră, dar nu vrei. Vei fi deci pedepsit pentru atitudinea dumitale pasivă față de manifestările de misticism: iarnece, vrăjitorii, descințece... Legile elaborate de senatul roman sînt aspre, dar drepte. Dura lex, sed lex. Cetățeni ai Romei, ascultați!

... În clipa aceasta se auzi țîrîitul unei sonerii de telefon:

— Magisterul Pliniu la telefon interurban. Ți cheamă Capua!

Așa se explică faptul că învățătorul Ilie Trandafir din Vîntoasele de Jos se trezi speriat: țîrîia ceasul deșteptător, care-i amintea că are o ședință la căminul cultural.

Puțin buimac, Trandafir zîmbi: Pliniu, învățatul roman, să-i apară în vis și să-l judece în Forum. Și gata să-l și condamne! Noroc că cei de la cooperativă i-au reparat repede ceasul deșteptător și soneria. Altfel, la ora asta, ar fi fost aruncat în cușca leilor.

Privi cartea lui Pliniu de pe noptieră și zîmbi. Apoi strigă:

— Mamă Glafiro, laptele!

... Și Trandafir se apucă să-i povestească babei visul cu Pliniu. Baba se pretindea meșteră în tălmăcirea viselor:

— Apoi dacă ți-a ieșit cu *plinu*, să știi că-ți merge bine!

Confirmarea tălmăcirii veni chiar prin gura ei:

— Să știi că azi n-am lapte. Mi-a deocheat careva vaca. Da'o fac eu bine pînă într-un ceas. Am eu un descințec. Ai să vezi...

Deocamdată, Trandafir rămase cu ceașca goală, deși îl visase pe... Plinu, cum zicea baba. Oftă, se îmbrăcă și o porni spre cămin.

Aici îl aștepta o surpriză plăcută: sosise conferința de la București despre combaterea misticismului. De cînd îl tot rugau cei de la cămin să vorbească oamenilor despre obscurantism, și Trandafir tot dădea bir cu fugiții. Acum, iată, a sosit gata făcută.

— Numai că ar trebui s-o mai îmbogățești cu ceva exemple din comuna noastră — îl sfătuia directorul căminului.

Acasă, Trandafir constată că ar mai trebui să facă și el o mică introducere și să amintească despre pravilele lui Matei Basarab și Vasile Lupu, care osindeau practicile mistice. Căută tocul și cerneala, dar constată că penița fusese înfiptă în scîndura ieslei, cerneala vărsată în grămada de bălegar care străjuia ușa grajdului și că sugativă era legată în ehip de fundul, la gîtul lui Grivei, care se învîrtea ca turbat prin curte. Noroc că veni baba Glafira cu laptele cald. Ți povesti cum i-a luat vacii boala „cu mîna”, ungîndu-i ugerul cu scîrnă de porc și cu grăsimi de muscă văduvă...

Numai că a avut bătaie de cap pînă a dat peste un porc de baltă, că la ei în comună sînt mai mult din cei de Basna.

— Știi cum curgea apoi laptele? Parcă n-o mai mulsesem de trei zile.

— Și o mulseseși?

— Păi nu!

— Atunci cum să nu curgă laptele, mamă Glafiro?

— Ei și dumneata acum! Lasă că știi eu mai bine! ...Stai că-ți aduc acuma și sculele de scris. S-o cam fi îndoit pîrdalnica de peniță, dar să nu-ți pară rău. N-am avut un cui negru și luai penița că era cu cerneală neagră...

— Ascultă, mamă Glafiro, să știi că ai descințat greșit! Nu era cerneală neagră! Era albastră! Merge descințecul și cu un cui albastru?

— Ferească sfîntul!

— Atunci cum a dat vaca lapte?

Baba Glafira rămase descumpănită, cu mîna la gură.

Interesantă conferință! Numai de i-ar putea adăuga cîteva cazuri concrete „pe viu”... Pentru asta ar trebui să umble prin sat, dar nu prea îi arde... așa... cu stomacul gol. Ce-ar fi dacă l-ar aminti pe Pliniu care scrie — că doar asta a citit și aseară — că practicile mistice erau aspru pedepsite în împărăția romanilor?

Dar n-are nici cerneală, nici peniță! Hotărît, Pliniu asta nu i-a fost de bun augur...

Cel puțin dacă și-ar putea aminti de vreun caz concret...

Dar dacă n-are, n-are... Să se mai gîndească...

S. M. RUSU

— Mai încet, frate, că sperîi calii oamenilor!

Desen de M. Capătă

SFATURI PENTRU VIITORII CĂLĂTORI ÎN COSMOS

Cînd treceti prin „constelația Cîinele”, fiți atenți să nu vă muște.

Dacă mergeți pe Uranus la vîle, să știți că nu ajungeți la Podul Izvor, ca în București.

Îngîmfaiții nu sînt sfătuiți să viziteze planeta Mercur. Acolo, neexistînd atmosferă, ei nu pot să-și dea aere.

Nu aruncați prin Cosmos mucuri de țigări aprinse. S-ar putea ca, din greșeală, unii astronomi să le confunde cu niște stele. Și atunci o să auzi de astrele „Carpați”, „Mărășești” sau „Favorit”.

Să știți că constelația „Cloștei” nu face ouă.

Trecînd pe lîngă „Gemenii” nu-i priviți prea insistent, că-i deochiați.

Pescari, nu căutați în apropierea constelației „Peștii” și constelația „Icrele”, întrucît nu există.

V. D. POPA

STEFAN TITA

SCRISOARE CĂTRE ZODIERI

Sînt unii care-n nopți de mai
Privesc înspre cerescul plai,
Pe care mii și mii de stele
Par niște cioburi de mărgele...
Ei cată-n licărul lor tainic
Pe-al zilelor de mîine crainic.
Și-n aștri adunați în pilcuri
Dezleagă ale vieții tilcuri...
Ei bine, domnilor zodieri,
De azi veți fi mereu șomeri!
Păi, cum vreți lumea să vă creadă
Că ochii voștri știu să vadă
Viitoru-n stelele de foc
Și-al împlinirilor soroc,
Cînd, iată, nu ați fost în stare
Să descifrați în Ursa mare
Că va apare-o constelație
Ce nu-și găsește comparație?
E drept, nu-i scrisă în zodiac
Între Săgetător și Rac,
Da-n cartea cerului deschisă
Cu semnele-i de jar e scrisă:
Pe boltă-ntr-una scinteiază,
Ba încă și fotografiază
Și ne trimite într-o clipită
O altă lună, inedită...
E-o constelație ca mărgeanul:
E „Secera și cu Ciocanul”.
Sub zodia ei cine se naște
Doar bucuria va cunoaște!
Și-aceasta orișicine-o știe.
Lăsați-vă de meserie...

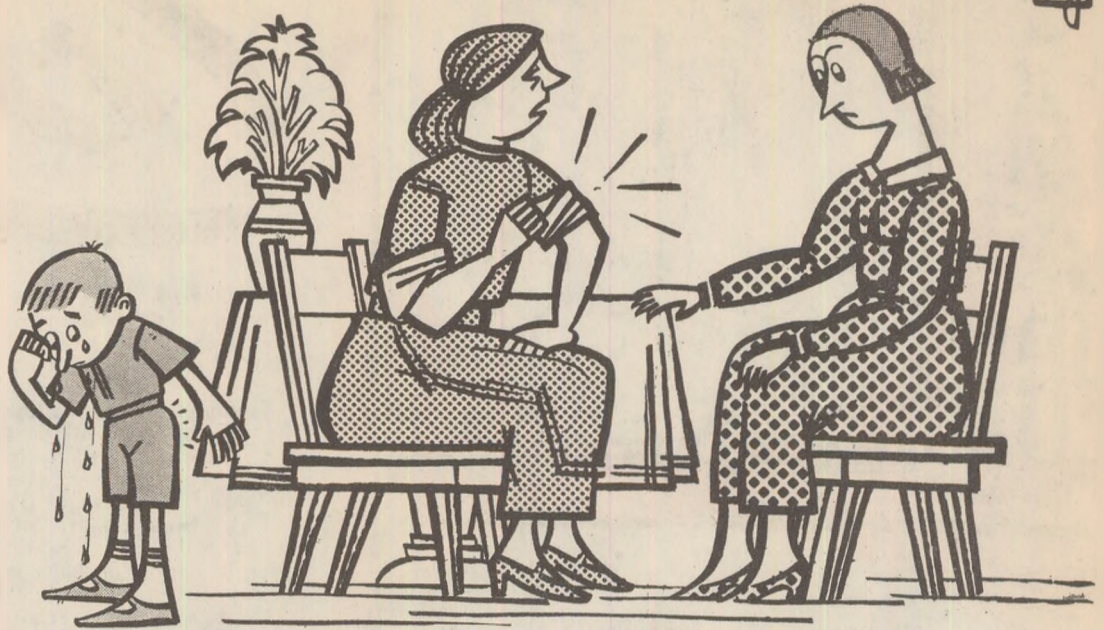
Unele întreprinderi se mulțumesc să-și realizeze planul, neînsistînd mai departe asupra depășirii lui, deși au resurse.

DACĂ DIRECTORULUI
UNEI ASEMENEA ÎNTRE-
PRINDERI I S-AR ÎNTÎM-
PLA AȘA CEVA...

FRIZERUL: — La revedere! Eu mi-am realizat planul pe luna această!

Desen de V. Crivaț

— Nici nu știi, draga mea, cît e de obositor să te ocupi de educația copiilor...

Desen de Benedict Gănescu

„C A P E R O A T E”

Are toate calitățile inginerul nostru: harnic, priceput și bun tovarăș. Dar are și un defect: vede numai „în mare”! Să nu umbli cu diminutive, că te privește urît de parcă l-ai jignit. Sugerează-i de pildă să mai tragă vreo doi metri de țevă ca să ai apă mai aproape, că-l auzi:

— Aici, tovarășe, ne-ar trebui o hidrocentrală, un baraj...

De ce ar fi nevoie de un lac de acumulare ca la Bicaz, cînd ție îți trebuie o căldare cu apă, nu prea stă să-ți explice. Are — cum se spune în cercurile de specialitate — slăbiciunea monumentalității.

La început îl lăsam în treaba lui. Apoi, ne-am dat seama că... buturuga mică răstoarnă carul mare.

Aveam în curtea fabricuței noastre o moviliță de moloz, rezultat din dărîmarea vechilor barăci ale fabricii, în locul cărora se construiesc hale mari.

Îi spun:

— Tovarășe inginer, ne-ar trebui vreo cîteva lopeți. Am pune mîna cîteva inși și am căra pămîntul de aici.

S-a uitat la mine ca la o scrisoare scrisă în limba sanscrită:

— Lopeți? În secolul excavatorului de doi metri cubi? Ce naiba, ați rămas pe loc?

Nu știu dacă noi am rămas pe loc, dar molozul a rămas încă o bucată de vreme pe loc.

De cînd se construiesc halele noi, secția noastră s-a cam depărtat de magazia cu materiale.

— Tovarășe inginer — zic — căratul cu spinarea nu-i spornic. Răpim timp și oameni din producție. Ce-ar fi să tragem un decauville și vreo două vagonete și să cărăm materialele cu...

Nici nu m-a lăsat să termin, de parcă i-aș fi propus să se însoare cu Fata Morgana.

— Trenuleț? — zice — trenuleț, acum cînd cucerim spațiile cosmice? Trenul va dispărea... îi va lua locul trenul aerian...

Desigur că are dreptate. Trenului îi va lua locul un tren aerian, dar pînă una-alta noi ne-am luat locul la cărat cu spinarea.

Și mai are o vorbă: să meargă treaba ca pe roate!

Dar s-a întîmplat să-i vie rîndul la dărîmarea și magaziei cu mate-

riale. Am pornit-o cu tragere de inimă de la mic la mare — și cu el în frunte — se aduceau materialele în secția noastră.

Văzîndu-l cum cară și transpiră, îi spun:

— Ei... dacă aveam acum vagonetele pe șine!

Iar m-a privit ca de la etajul nouă:

— Vagonet. Treaba asta, tovarășe, se va face curînd cu helicopterul.

Din cauză că mă privea așa de sus, n-a văzut ce-i pe jos și... abia după două zile a venit la fabrică șchiopătînd și cu mîna în bandaj. Era și cam tras la față. L-am întrebă de sănătate:

— Merge... merge ca pe roate. Dar treaba? Merge?

— Merge — zic — dar nu... ca pe roate.

— Păi, de ce?

— Pentru că merge chiar pe roate. Cînd ne-a văzut tovarășul director cum ne chinuim cu transportul, a adus șinele, a adus și vagonetele și... gata.

Iar m-a privit ca din helicopter: vagonete?

Da' i-am luat-o înainte:

— Vagonete... deocamdată, că de la gară ni s-a spus că în curtea noastră n-ar avea unde să întoarcă și să facă manevre o locomotivă Pacific...

De astă dată a zîmbit și s-a îndepărtat pe gînduri. Ceea ce înseamnă că-i și deștept foc...

Acum cîteva zile, într-una din halele noi, l-am auzit spunînd unui grup de tovarășii tineri care îl înconjurau:

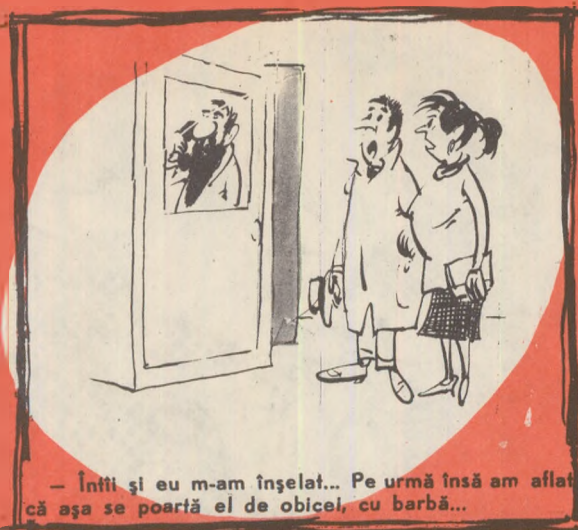
— Nu vă gîndiți totdeauna la reforme capitale... Așa... luați-o încet... mai întîi cu micile mecanizări, nu le neglijați în așteptarea celor mari... vin și ele la timpul lor. Numai așa ar merge treaba... nu ca pe roate, ci... pe roate! Gîndiți-vă că o mică...

Auzi vorbă în gura lui: mică!

Prea ni-e drag ca să-i rîdem în față, dar cînd nu ne vede ne dăm coate..

EL. ZAMFIR

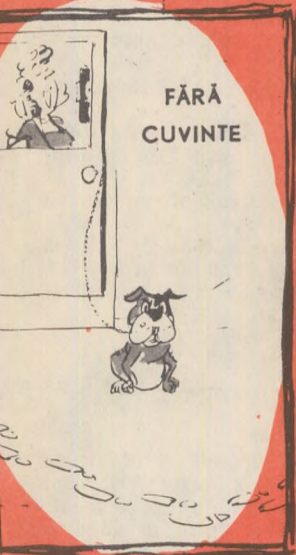
TELEFON

— Întîi și eu m-am înșelat... Pe urmă însă am aflat că așa se poartă el de obicei, cu barbă...

FĂRĂ CUVINTE

FĂRĂ CUVINTE

— Cine e drăguț să-mi schimbe încă o hirtie de 5 lei în 20 de fise?...

Desene de Matty

BILETE

— Este nemaipomenit cît timp pierde casierîța asta pînă dă un bilet...

GHIL

Stăteam astă-vară întins pe plajă, cuprins de ameteala plăcută provocată de zgomotul valurilor mării, cînd deodată mi-a apărut în față Stamate.

Stamate este un subaltern al meu, iar eu sînt șeful lui de serviciu; mă stimează întrucît în decurs de cîțiva ani am reușit să-mi cîștig, în serviciul pe care îl conduc, autoritatea necesară. Mi-am dat seama pe loc că, dacă Stamate mă vede în chiloți de baie, cu basma pe cap, cu frunză pe nas și cu două pete de Nivea pe frunte, toată autoritatea mea rămîne în mare. M-am ridicat repede și am pornit-o în patru labe spre cortul meu făcut dintr-un cearșaf suspendat pe patru bețe. Dar chiar în clipa aceea glasul lui Stamate m-a lăsat întins pe plajă: „Vă salut, tovarășe șef!” Am băgat capul în nisip ca struțul, prefăcîndu-mă că n-am auzit, dar Stamate s-a apropiat: „Nu vă simțiți bine, tovarășe șef?” Nu mai era nimic de făcut. Singura soluție ar fi fost să mă arunc în valuri. Mi-aș fi salvat autoritatea, dar nu știu cine m-ar fi salvat pe mine, pentru că înot ca toporul. Așa că m-am ridicat în picioare și i-am întins grav mîna: „Bună ziua, tovarășe Stamate!” Stamate m-a privit și am observat în ochii lui o licărire ironică. Și chiar în clipa aceea a rostit: „Vă vine bine basmaua! Parecă ați fi un pirat!” Asta era! Din șef de serviciu, ajunsese pirat! Autoritatea mea era la pămînt! Și mai ales că eram un pirat cu frunză pe nas. Am rostit rigid: „Pirat, nepirat, nu vreau să capăt insoltație! Nu înțeleg de ce mă socotiți pirat, cînd asta-i chestie de sănătate!”... „Tovarășe șef, spuse Stamate nedumerit, dar n-am vrut să vă jignesc!” „Bine, bine!”

A doua zi stăteam pe plajă sub cort. Stamate juca volei cu niște amici. Mingea a ajuns la un moment dat sub cortul meu. Le-am aruncat-o înapoi. A mai venit o dată. Iar le-am aruncat-o. A treia oară am intrat în joc.

Plaja are legile ei: după trei zile, făceam parte din grupul lui Stamate și eram cel mai activ din toți. Jucam volei, capra, baba-oarba,

și cînd Stamate a apărut pe plajă cu aparatul lui fotografic, am ținut morțiș să-mi facă niște poze: M-am fotografiat întîi cu fes pe cap și colier la gît, apoi ca beduin, pe cap cu un turban făcut dintr-un prosop și învelit într-un cearșaf, apoi ca beduin călare pe un măgăruș pe care Stamate îl ținea de căpăstru, apoi am făcut o poză în timp ce eram capra, în sfîrșit, fel de fel de fotografii năstrușnice. Și Stamate a promis că va dezvolta filmul cum vine la București, căci mai avea de făcut cinci clișee.

Concediul s-a terminat. Eram de vreo săptămînă înapoi la slujbă, cînd într-o zi l-am chemat pe Stamate și l-am muștruluit pentru o greșeală într-un tabel. El m-a ascultat calm, și-a cerut scuze și, cînd a ieșit, mi-a spus din ușa: „Știi, mai am trei clișee și dezvolt filmul!” „Ce film?” „Ăla de la mare!” Mi-am amintit brusc și am înghețat. Era filmul în care eu eram capra. Era filmul în care apăream cu fes și colier la gît. Stamate mă privea din ușa: „Vă simțiți rău?” „Mă simt bine!” am oftat eu. Apoi răstit: „De ce rizi?” „Nu rîd, tovarășe șef!” făcu el mirat. „Ba rîzi!” Stamate a ieșit năuc. Și din ziua aceea filmul din aparatul lui Stamate începu să-mi mănînce somnul. Devenisem un pachet de nervi. „Dacă Stamate — mi-am spus — arată la serviciu poza în care eu sînt beduin, cu prosop pe cap și călare pe măgar, autoritatea mea s-a dus”. Nu mă gindeam decît la filmul lui Stamate. După vreo două zile am plecat spre casă cu un coleg. „Ai văzut filmul?” face el. M-am făcut verde: „Ce film?” „Mexicanul!” „Asta-i, mi-am spus. Mă ia la sigur. Eu sînt mexicanul!” „Ascultă, izbucnii eu, termină, știi?” Omul m-a privit uluit. „Dar ce ai, frate?” „Lasă că știu eu unde bați!” „Dar nu înțeleg, se miră colegul meu, voiam să-ți spun că mi-a plăcut muzica și...” L-am lăsat în drum și am plecat. A doua zi iar am avut de lucru cu Stamate. Cînd am terminat, Stamate a zîmbit: „Știi, mai am un clișeu și dezvolt filmul!” Am izbucnit: „Ascultă, dumneata să

Epigrame

Unor tractoriști conștiincioși care fac arături adînci și de bună calitate

dar și ei (cum se constată) sînt viticultori de... vișă.

Cine i-a văzut cum ară spune că-s la îndrîjme: conștiința le-o măsoară numai după adîncime.

Unuia care a neglijat aprovizionarea cu combustibil

Să-l mai consolez (pesemne) mi-a mărturisit necazul. Cum vrei să-și procure lemne, cînd el — vara — arde... gazul?
Mircea Codrescu

Unul scriitor prieten

Ca vechi amic, mi-ai oferit voluminosul tău roman; dar după ce și l-am citit, am înțeles că-mi ești... dușman.

Sportivului cu musca pe... pahar

Unor viticultori evidențiați

Via lor e reputată pentru „Hamburg” și „Cornișă”,

Sta cu sticlele pe masă și mi-am spus atunci în grabă: Comportarea-i foarte slabă, E din cauză de... „Grasă”.

V.D.P.

M U L A

de SADI RUDEANU

nu mă ameninți!" Stamate parcă era căzut din lună: „Tovarășe șef, dar...” „Nici un dar! Am terminat!” A ieșit împleticindu-se. La prânz am plecat pînă la tramvai cu o colegă. Am discutat despre toate, cînd deodată, o aud: „Știi, am văzut ieri un film grozav! Mult mai tare decît «Mexicanul!»! M-am înroșit ca o tomată și am spus tăios: „Care va să zică și dumneata?! La revedere!” Fata a rămas pironită în loc și eu am pornit-o bășos spre stație.

Eram acum supărat cu foarte mulți colegi. Și cînd auzeam pe unul că vorbește de un film, făceam explozie. Simțeam deasupra mea filmul lui Stamate care îmi stătea ca sabia lui Damocles. Și într-o dimineață Stamate intră vesel în biroul meu. Avea o figură radioasă: „Tovarășe șef, roști el, în sfîrșit, pozele sînt gata! Poftim!” Și-mi puse pe birou o jumătate de plic în care se aflau fotografiile. N-am făcut nici un gest să iau plicul. Nici nu mă uitam spre locul unde le pusese Stamate. Înțepenisem în scaun și priveam fix, spre subalternul meu. Am rostit cu un tremur în glas: „Va să zică... ga... gata?” „Gata!” spuse Stamate nedumerit și mai puțin vesel, văzînd atitudinea mea. Deodată, i se păru că a ghicit motivul și roști înviorat: „Tovarășe șef, să știți că au ieșit foarte bune! Au plăcut la toți!” Am crezut că voi ramîne pe veci în scaun. „Care... toți?” bînguii eu. „Păi le-am arătat colegilor... Au spus că...” Nu-l mai auzeam. Inevitabilul se produsese. Mă făcusem de rîs. Singura soluție era să cer un transfer. E adevărat, nu-mi cîștigasem pînă atunci o autoritate de zbir. Dar oamenii mă respectau, mă socoteau un om serios, conștiincios, capabil și autoritatea mea, necesară, se cimentase prin muncă. Acum însă nu mai vedeam pe vreunul care să vrea să mă ia în serios dispozițiile unui șef călare pe un măgăruș. Stamate mă privea uluit. Și deodată m-am hotărît să iau taurul de coarne. Am țîșnit de pe scaun, am trecut pe lîngă el fără să-l văd și am intrat val vîrtej în biroul alăturat unde lucrau

cei din serviciul condus de mine. M-am oprit în prag încrunțat. Oamenii, pe care îi găsisem lucrînd, au ridicat spre figura mea încrunțată, priviri mirate. Dar mi se părea că zărisem în ochii lor licăriri ironice. Cineva făcu o mișcare. „Popescule, mormăii cu înfundat, de ce-i dai coate lui Spiru?” Popescu mă privi nedumerit: „Nu dau coate, tovarășe șef!” „Ba dai coate!” „Zău nu dau!” „Dai!” „Care va să zică, îmi spusei, debandada a început”. Rostii tare: „Ia să văd, Spirule, situația de materiale! Azi trebuia să fie gata!” „E gata!” Și mi-o dădu. „Hm! Da! Și dumneata, Sofronie, ai terminat tabelul?” „Da, poftim”. Și Sofronie îmi întinse tabelul. L-am încercat și pe Pandele. Și pe ceilalți. Toți erau cu lucrările la zi. „Care va să zică, mi-am spus, debandada încă n-a început!” Și am ieșit țanțos din birou.

A trecut o săptămînă. Au trecut două. Toți lucrau la fel ca mai înainte. L-am chemat într-o zi pe Stamate: „Spune te rog, ești sigur că le-ai arătat pozele?” Stamate era cu stiloul în mînă. „Care poze?” făcu el. Uitase. „Cum care poze? Cele de la mare!” „Aha! Sigur! Le-am arătat!” „Atunci, spusei eu, cum dracu...” și mă opii. „Bine, Stamate, du-te!” Omul ieși ridicînd din umeri.

Și a doua zi veni la mine în birou, Sofronie. Un băiat tînăr, dezghețat și deștept foc. „Tovarășe șef, roști el, eu știu ce-a fost cu dumneavoastră!” „Ei! N-a fost nimic!” „Ba a fost! Zîmbi el. Dar a fost degeaba! Și a mai fost o părere greșită despre noi!” Am simțit că roșesc. Apoi am zîmbit. „Sofronie...vii la anul la mare?” „Vin!” spuse el. „Dar, spusei, o mai fi măgărușul ăla și la anul?” „Chiar dacă n-o fi măgărușul, un fes tot mai găsim!” rîse Sofronie.

După ce a ieșit Sofronie, am scos din fundul sertarului, de sub un vraf de dosare, o jumătate de plic. În ziua aceea, pentru prima dată, m-am uitat liniștit la fotografii. Și am scris pe spatele lor: „Amintiri frumoase de la mare și de la birou”.

UN „PATRIOT”

— Cînd mă gîndesc la fărîșoara mea,
Pe ochii mei, mă gidilă colea,
Ne spune arătîndu-ne, Mitică,
Un loc între ficat și lingurică.
Eu cînd mă duc la cinematograful
Vederile din țară mă fac praf,
Ceahlăul fotografiat în zori
De cite ori îl văd îmi dă fiori.
Ca să pricepi cîmpiile natale
Precum și frumuseșea țării tale,
Ne-a explicat Mitică, eu socot
Că trebuie să fii un patriot.
Patriotismul singur mă conduce,
Să-mi sară ochii! (și-și făcu și cruce).
— Ei, lasă nene, nu te mai jura
Că te cunoaștem noi pe dumneata.
De altfel ni s-a spus de peste tot
Că ești, așa cum spui, un „patriot”
Și de aceea-ți vine mai ușor
Să ne poji da o mînă de ajutor.
(Acum Mitică ne privea uimit,
Tușînd incetîșor, descumpănit,
Atent și-ngrijorat, numai urechi).
— E vorba nene despre fierul vechi
Ce zace aruncat și ruginit
În loc să meargă drept la retopit...
— Am înțeles, se lumină Mitică,
Vreți de la mine care va să zică
Un kilogram sau două de fier.
Păi, am pe-acasă-un brici fără minier,
Un lacăt, două cercuri de butoi,
Păstrate parcă-anume pentru voi,
Și niște clape rupte de la flaut.
Poftiți în casă pînă vi le caut.
Eu le donez cu inima ușoară
Cînd mi le cere scumpa noastră țară.
— Firește că sînt bune și acestea,
Răspunserăm, dar alta e povestea:
Toți cetățenii din localitate,
Într-un elan de solidaritate,
Fac rînd pe rînd de astă primăvară
Cîte o zi de muncă voluntară.
S-au refăcut în felul ăsta toate
Acele zeci de drumuri desfundate
Care-nceștau cărușele din mers,
S-a construit o școală și s-au șters
Din amintire mlaștinile care
Ne sufocau cu verdea lor duhoare,
Acum cu fierul vechi e treaba-n toi
Drept care te rugăm să mergi cu noi
O zi din săptămîna care vine.
— Îmi pare rău, dar nu contați pe mine,
Eu ca un om cu oarecare carte
Pot face treabă bună-n altă parte.
Decît să car poverile de fier
Ca orișicare muncitor zăbier
Pot să vă ajut mai bine într-o privință,
De pildă pregătînd o conferință
Zguduitoare și cu patetism.
Da, voi vorbi despre patriotism.
— Eu unul mă gîndesc la o adică
Să ne vorbești mai bine, nea Mitică,
Despre un lucru mai original
De pildă, de exemplul personal.

PAVEL MIHĂILEANU

— De o jumătate de oră privesc la tine și văd că nu faci nimic.

Desen de Viorel Emil

Vacile LUI NEA ILIE

Avem la noi în comună un veterinar, să ne trăiască! Ferice de orătaniile aflate sub oblăduirea lui! Mie chiar îmi pare rău că nu sint vacă sau vițel bolnav, ca să mă trateze dînsul. Hapuri, pilule, picături, le manevrează pe toate cum manevrezi dumneata sarea sau untdelemnul. Cu siringa umblă ușor și sigur cum umbli dumneata cu lingușița. Pentru el, o injecție e ce-i pentru altul o semnătură. Cum spuneam, e o plăcere să fii vacă sau vițel, iar el să te înțepe. De altfel, să știți că această plăcere vacile și vițelii noștri o gustă din plin. La început însă era altfel. Intrebați orice vacă și o să recunoască imediat că la început habar n-avea ce-i aia o injecție. Erau toate sănătoase, pentru că le îngrijea nea Ilie, îngrijitorul lor, de parcă erau toate ale lui. Dar într-o zi, nea Ilie a venit la mine galben și speriat.

— Ce-i, nea Ilie? — zic. Zice:
— E albastru.
— Cum?
— S-a îmbolnăvit Joiana.
— Cum așa?
— Iac-așa. A mâncat fîn mucezit și acum s-a umflat ca un elefant.

Zic:
— Nu-ți face sînge rău, nea Ilie. O să chemăm veterinarul și o dezumflăm el.

Veterinarul a venit prompt. A înțepat-o pe Joiana cu siringa, i-a dat și un hap, de se uitau celelalte vaci invidioase la ea cum se tratează după metode moderne, și pînă seara Joiana era mai sănătoasă decît celelalte vaci, care nu fuseseră bolnave. Nea Ilie nici nu se aștepta la una ca asta. Mi-a și spus-o de altfel a doua zi:

— A seos-o bine doftoru' la liman pe Joiana. Acu' să-l vedem cum se descurcă cu Boldana.

— Cum, cu Boldana?
— Astăzi, Boldana a mâncat fîn mucezit și s-a umflat. Mare noroc că-l avem pe veterinar aproape!

Curat noroc. Într-o jumătate de ceas, Boldana are deosebita cinste de a fi înțepată cu unul din cele mai noi produse ale industriei farmaceutice. Se face bine Boldana și se umflă Gulgena. Și nu se dezumflă Gulgena, că se umflă Didina. Și nu se dezumflă bine Didina, că se umflă iarăși Joiana, pentru că iarăși mănîcă fîn mucezit. Și iarăși vine veterinarul pe la noi, iar nea Ilie e încîntat. Zice:

— Mare lucru medicina asta, tovarășe. Te scutește de griji.
— Cum, de griji?

— Adică, nu-ți mai e teamă că se îmbolnăvesc vacile. E finul mucezit? Nu-i grajdul curățit? Nu le lasă veterinarul să moară. Le învie cu siringa. — Zic:

— Totuși, dacă le-ai îngriji mai bine...
— Ba — zice — nu-i păcat să-ți pierzi vremea cu îngrijitul cînd e atît de ușor să-i faci o injecție la nevoie?

Acuma grija lui nea Ilie nu mai e să îngrijească animalele. Grija lui e să cheme veterinarul mai des. Iar veterinarul vine atît de des, că jumătate din timpul lui de lucru și-l petrece la noi. Mă mir chiar cînd îi rămîne timp să vadă de vitele din alte sate.

— Îmi rămîne — mi-a spus el odată — pentru că în alte sate vitele sînt îngrijite și nu au nevoie de mine.

Noi însă avem nevoie. Fără el, poate că astăzi vacile noastre nici nu mai erau în grajd. Poate erau îngerăși în împărăția cerurilor. Noroc că am avut noi grijă să le salvăm la

timp. Le-a îngrijit veterinarul. Pielea lor e ciur. Burtă lor e un fel de sucursală a „Centrofarm“-ului, în care diferite produse farmaceutice se amestecă într-o dezordine colosală. Nimeni nu poate ști ce este acolo. Nimeni, afară de veterinar, care numai cu o pilulă sau o înțepătură, salvează o vacă de la o moarte sigură. Numai că vacile, ca niște analfabete ce sînt, nu-s de loc conștiente de menirea doctorului în viața lor efemeră. În loc să-i fie recunoscătoare se ferece de el. Îl simt de la poartă și, cînd îl simt, fug. Fug și mugesc. Adică, fug mugind și mugesc fugind. Și nea Ilie ia o frînghie și, hîrșt! după ele, să le prindă. Și după el, veterinarul cu siringa. Odată au făcut un cros de jumătate de ceas prin tot satul și abia au prins vaca într-un colț, ca s-o înțepe. Tremura vaca toată la vederea siringii. Tremura de frică. Dinții îi clănțneau, iar coarnele i se făcuseră măciucă în cap. Dar cînd s-a terminat totul și a legat-o nea Ilie cu frînghia, vaca începu să tremure și mai tare, dinții începură să-i clănțne și mai rău, coarnele i s-au făcut și mai măciucă. Simțise vaca acum că o va duce înapoi în grajd, care e grajd mai mult în înțelesul rău al cuvîntului, pentru că de cînd a descoperit nea Ilie tratamentul cu injecții, n-a mai făcut curat pe acolo. I-am și spus odată lui nea Ilie:

— Prea o faci de oaie! Or să se îmbolnăvească toate vitele, dacă nu le îngrijești cum se cade...

— Foarte bine — zice. — De ce să nu se îmbolnăvească? Ce, n-avem veterinar? Ce, n-avem telefon ca să-l chemăm? N-avem injecții bune care să le vindece?

Zic:
— S-ar putea totuși să le dăuneze vacilor.
— Ce să le dăuneze?
— Injecțiile. Așa multe...
— Fugi de-aceia! — zice. — Injecțiile sînt făcute să ajute. Cum să dăuneze ceva care ajută?

Zic:
— Dumneata, nea Ilie, n-ai fost niciodată în pielea unei vaci, dar dacă ți-aș face în fiecare zi cîte o injecție...

— Pentru ce să-mi faci?
— Pentru cazul cînd ai fi bolnav.
— Mușcă-ți limba. Eu sînt sănătos. Mă ferece.

— De ce să te ferești? — zic. — Ce, n-avem doctor? N-avem telefon, să-l chemăm? N-avem medicamente?

De fapt, avem doctor. Și telefon, și medicamente avem, și veterinar avem. Numai îngrijitor n-avem la vitele gospodăriei noastre. Și asta ne-a pus rău pe gînduri la ultima noastră ședință. S-a pus problema limbede:

— Ce facem?
— Să-l schimbăm! — au fost de părere unii.
— Nu — am zis. — Să-l mai lăsăm: poate se schimbă el singur.

Să nu anticipăm. Dar dacă veți vedea mai rar pe veterinar venind spre gospodăria noastră, înseamnă că nea Ilie s-a schimbat.

P. LUDMILA

RAIDUL NOSTRU • RAI

La Fabrica de piese de schimb din Galați turnătorul Roșca Gh. a redus cu aproape 80% procentul de rebuturi, amestecînd pămîntul din care se fac formele cu nisip și cu ulei comestibil.

La întreprinderile textile Galați, Forman Elena de la sectorul finisaj, se spală pe cap în timpul lucrului, își face unghiile, își pregătește mîncare, își pune părul pe moaște etc...

— Îți faci părul și unghiile în timpul serviciului?
— Parcă nu-mi cresc tot în timpul serviciului!

RAIDUL NOSTRU • RAI

Desene de H. Leru

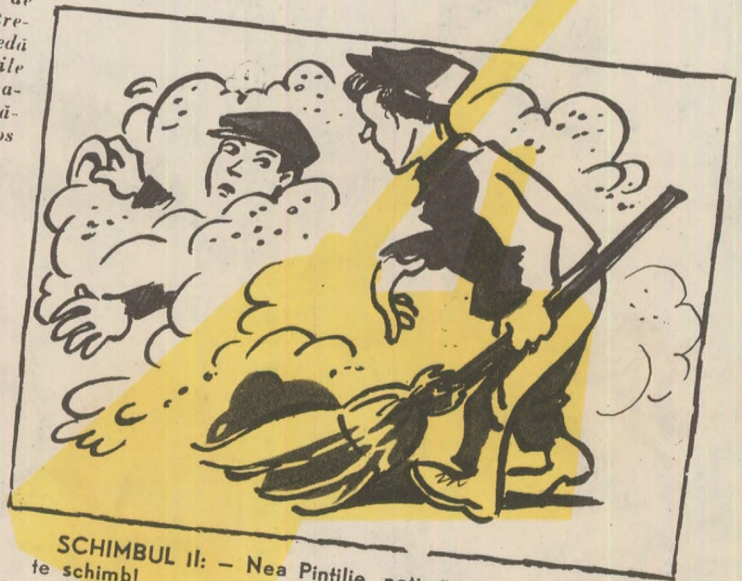
...e ca unsi

La fabrica de piese de schimb din Galați, maistrul Dănilă Dumitru a construit un aparat care lipește electric plăcuțele Vidia la cuțitul de strung, reducând astfel timpul și ușurând munca de lipire.

- Ce zici de aparatul pentru lipit al lui nea Dănilă?
- Veni, vidia, vicil...

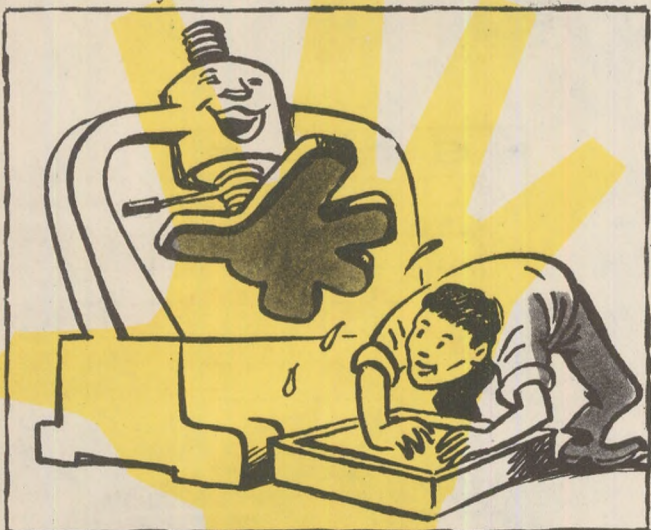
Maistrul Pintilie Vasile de la secția filatură a Întreprinderii textile Galați predă deseori schimbul cu mașinile murdare și înfundate de scamă, obligând schimbul următor să piardă un timp prețios cu curățatul mașinilor.

SCHIMBUL II: - Nea Pintilie, poți să pleci, am venit să te schimb!

**Raidul nostru
PE PROBLEME
DE PRODUCTIVITATE
A MUNCII**

La Fabrica de piese de schimb din Galați există tendința de a nu utiliza mașinile de format la turnătorie.

- Nu te mai chinui cu baterea pământului, lasă-l mai bine pe mîna mea!

La Fabrica de confecțiuni Brăila, Mungiu Nica — care lucrează în sectorul finisaj — coase slab nasturii la cămăși.

Coșmarul lui Mungiu Nica.

UMOR DIN R. P. ALBANIA

CARICATURI DIN

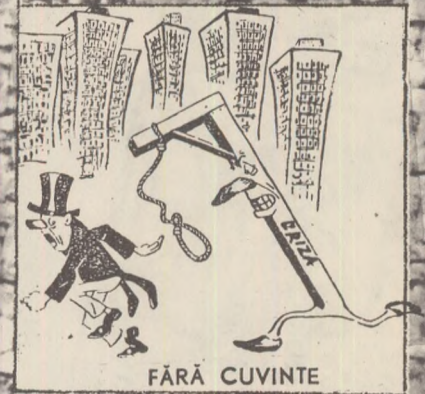
HOSTENI

POLITICA STRUȚULUI

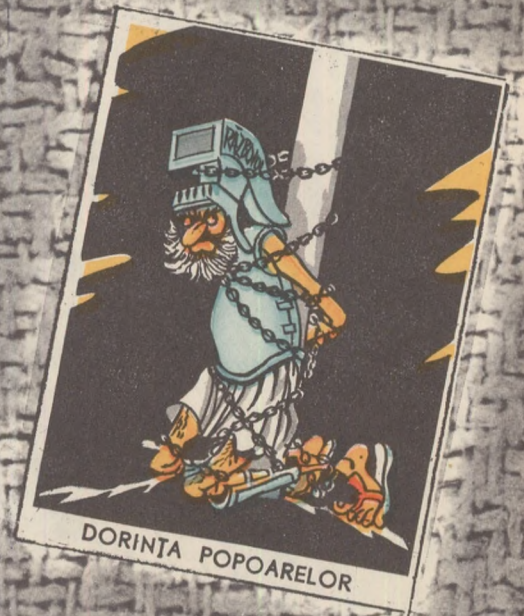
FĂRĂ CUVINTE

FĂRĂ CUVINTE

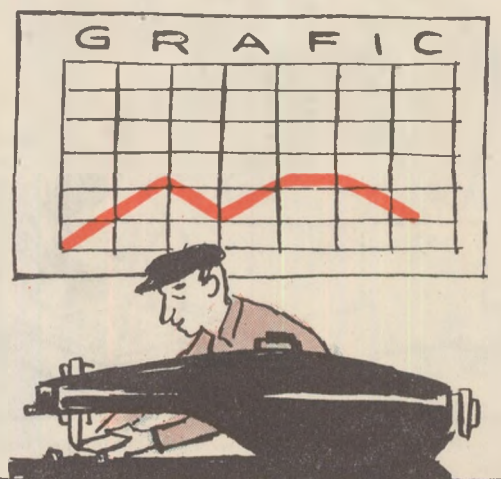
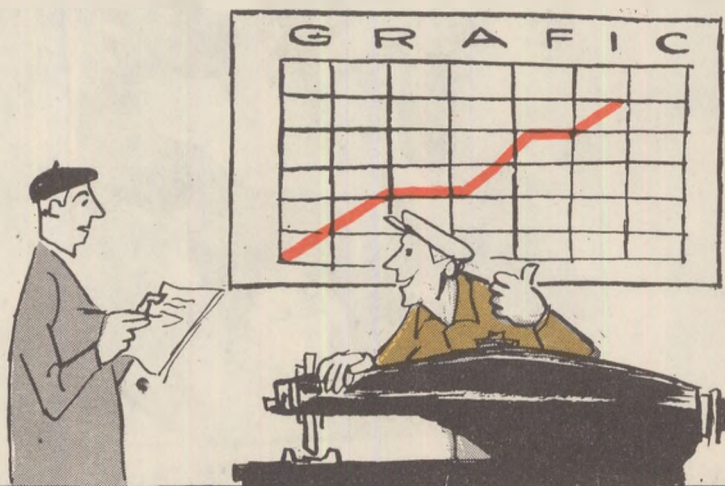

Scoală, frăție, că a trecut
ora...
— Nu-i nimic, lucrez și în afara
orarului...

DORINȚA POPOARELOR

INTERVIU

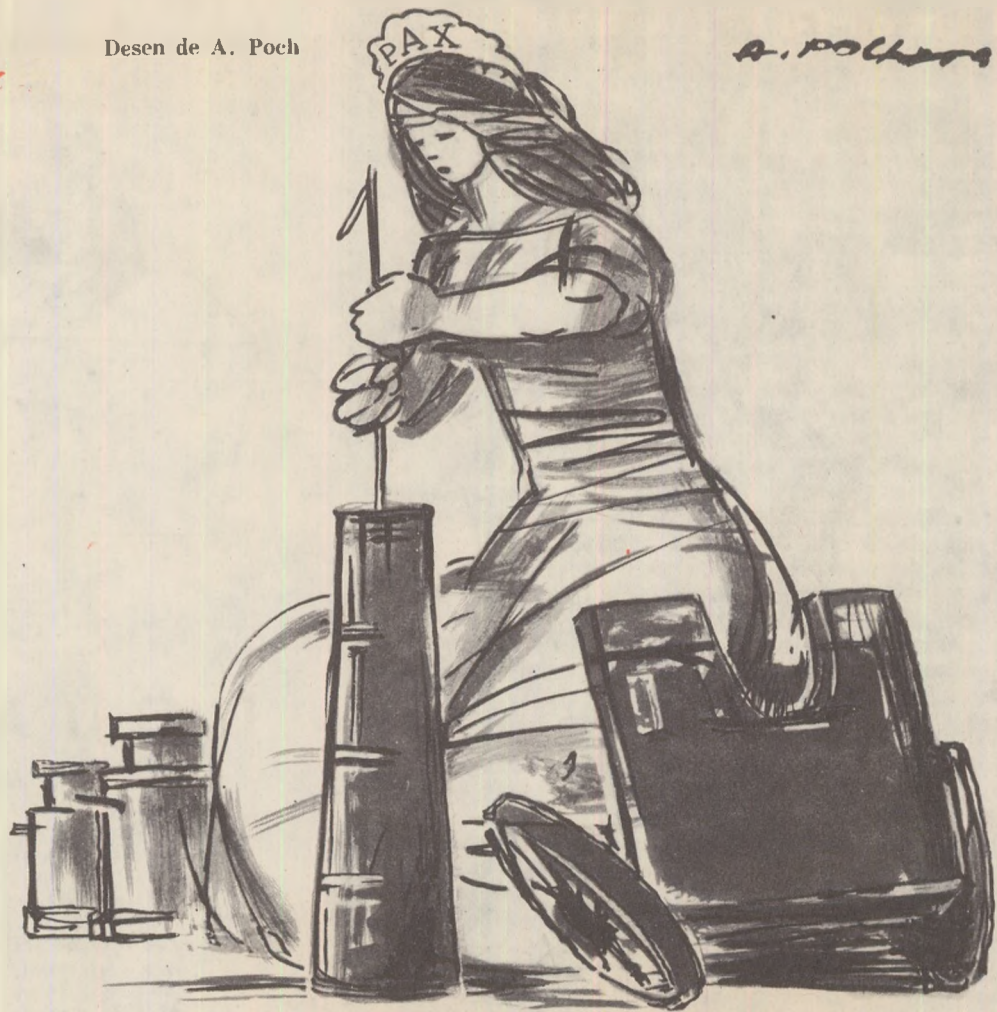

ZIARISTUL: — Și ce alte preocupări ai pentru viitor?
FRUNTAȘUL: — Graficul vecinului!

Desen de I. Davidescu

E frumos,
merituos,
omenesc
și firesc
și normal
dacă ai
capital
ca să dai
ajutor
tuturor
mai săraci
care sînt
pe pămînt,
să le faci
trai mai bun
precum spun
în Apus
cei de sus,
din Wallstreet.
Și trimiți
efectiv
și activ
peste mări,
peste țări,
jucării de copii,
whisky, rhum,
și parfum,
și rahat
ambalat
în nylon
and so on.
Însă-acei
"ajutați"
sugrumați,
ce mișei,
pîd-n cor
AJUTOR!

FLORIN
IORDĂCHESCU

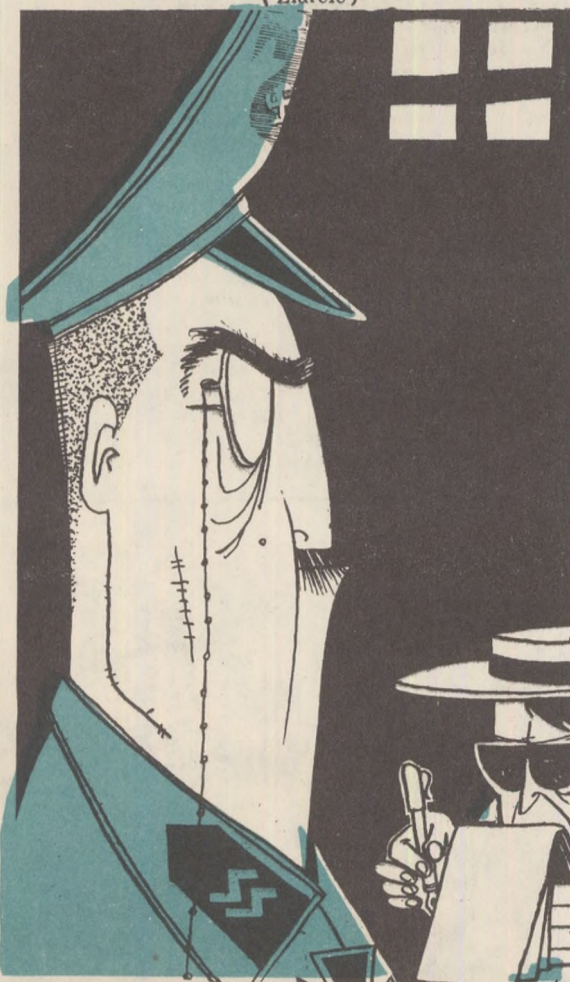
Dorința popoarelor: unt în loc de tunuri!

„REGRETE”

Călăii poporului grec vor fi
eliberați din închisori.

(Ziarele)

Desen de
N. Claudiu

— Și acum, la eliberare, cred că vă dați seama
că ați greșit în activitatea trecută.

— Regret, desigur! Dar ce vreți? Eram mai tînăr
și mai milos!

S P L E E N

Miss Dien Day Humpres din orașelul american Hewston se plictisea. Și plictisul e atât de apăsător la vîrsta ei de 16 anișori! Cărțile captivante, de groază, de senzație și mister le-a citit pe toate. Romanele educative din colecția „Biblioteca ucigașului” sau „Cadavrul vesel”, le știe pe dinafară. Cu ce să-și mai alunge miss Dien chinul plictisului? Din cînd în cînd, încearcă o partidă de șah cu frățiorul mai mic. Dar șahul e joc pentru sugari! Mai ales că frățiorul acesta de numai 14 ani, o face mat mereu. Iar miss Dien n-are ce să-i facă. Adică, cum n-are? Dacă el o face mat, ea îi dă pe urmă cu șahul în cap și-l lasă lat. Unu, doi, trei, patru... zece. Adversarul rămîne rece. Nu mișcă. Frățiorul a rămas cnocaut la șah. Cine nu înțelege ce s-a întîmplat acolo, poate s-o întrebe pe miss Dien:

— Cum s-a terminat partida cu frățiorul? L-ai bătut la șah?

Ea va răspunde candid:

— Nu l-am bătut la șah. L-am ucis la șah.

Astfel, așa cum au descris ziarele acest interesant eveniment petrecut în orașelul Hewston, miss Dien și-a învins frățiorul, dar nu și-a învins plictiseala. Pentru că, să știți, un frate mort în familie nu-i încă nici o distracție. Ce poate fi mai plicticos decît înmormîntarea, jerbele, parastasul? La parastas nu poți nici măcar să dansezi un rock-and-roll! Iar miss Dien e

hotărîtă să se distreze. Cu frățiorul n-a rezolvat nimica. Acuma și-a făcut un nou plan de bătaie: sînt la rînd părinții.

Numai că, întîmplător, părinții interceptează planul de pregătire. Il interceptează și poliția. Reținută pentru cercetări, miss Dien nu tăgăduiește nici o clipă uciderea frățiorului și face la poliție o declarație: „L-am omorît pentru că mă plictiseam”.

Omor din plictiseală! La asta nu s-au gîndit încă autorii de comlesuri. Iată un titlu de senzație! Iată un subiect de reportaj tare! În cinci minute, reporterii sînt la fața locului. În zece minute, au venit și fotografiile. Într-un ceas, miss Dien dă interviuri. În douăzeci și patru de ore, miss Dien este vedeta zilei. Declarații, fotografii, autografe. Interviurile se țin lanț. Întrebările nu mai prindesc, care de care mai interesante:

— Și acum ce planuri aveți pentru viitor? La cine din rudele dv. v-ați mai gîndit...?

Miss Dien ride:

— Acum m-am gîndit să nu mai omor pe nimeni. Nu mă mai plictisesc. Mă distrați dumneavoastră cu interviurile.

În sfîrșit, miss Dien și-a alungat spleen-ul! În sfîrșit se distrează! În sfîrșit e vedetă! În sfîrșit și-a atins scopul.

O.K.!

VICTOR PIȚIGOI

MODIFICĂRI în mersul trenurilor

Biroul de mișcare C.F.R. al URZICII dă următoarele dispoziții:

a) Începînd de la data publicării prezentului comunicat, toate trenurile din țară vor continua să circule normal.

b) Pe următoarele luni vor interveni, în mersul unor trenuri, modificările ce urmează:

MIERCUREA NIRAJULUI — TÎRGU MUREȘ

Pe linia Miercurea Nirajului — Tîrgu Mureș se va circula, citeva zile, astfel:

Vagonul nr. 1187 va fi încărcat cu grîu în stația Miercurea Nirajului și va fi expediat cu trenul nr. 3932 în stația Tîrgu Mureș.

În stația Tîrgu Mureș vagonul nu va fi descărcat. Cu trenul nr. 3931, vagonul încărcat cu grîu va fi reexpediat a doua zi, ca vagon gol, înapoi în stația Miercurea Nirajului.

A treia zi, vagonul va fi răs-re-expediat de la Miercurea Nirajului la Tîrgu Mureș, unde — în sfîrșit — vagonul se va descărca de grîu, iar funcționarii vinovați se vor încărca de doamne-ajută.

URZICA va semnala acest fapt Direcției regionale C.F.R. Stalin, care va răspunde cu adresa nr. 112-765 1959 că a sancționat pe impiegalul de mișcare și pe magazinerul ce s-au făcut vinovați de neglijență și superficialitate în muncă.

Pe viitor, dacă unii funcționari vor mai plimba inutil de la o stație la alta vreun vagon încărcat cu grîu, forul ceferist superior va alege, dintre acești funcționari... grîul de neghină.

BEIUȘ — HOLOD — ORADEA

Trenurile de pe linia Beiuș — Holod — Oradea vor circula din anul 1955 pînă în anul 1959, la alegere: fie conform sosirilor și plecărilor alifate corect în stațiile Beiuș și Oradea, fie conform orariului afixat în stația Holod, care va sta neschimbat timp de patru ani, din 1955 pînă în 1959, cu toate că în acești patru ani mersul trenurilor se va schimba de opt ori.

Acest fapt din stația Holod nu va fi constatat timp de patru ani de nici un organ ceferist de control încît — timp de patru ani — nu-l va afla nici Direcția regională C.F.R. Cluj.

Faptul va fi semnalat abia în 1959, URZICII, de către tovarășul corespondent voluntar Ștefănescu Benone din Beiuș, str. Malinowski 21, iar URZICA va sezisa Direcția regională C.F.R. Cluj. Aceasta va răspunde cu adresa nr. 229-359 959 că, în urma sezisării URZICII, a dat dispoziții să se alifizeze în stația Holod orariul valabil actualmente.

Pe viitor, ca măsură de precauție, pentru ca Direcția regională C.F.R. Cluj să poată afla la timp modificările intervenite în mersul trenurilor, Direcția regională C.F.R. Cluj abona la revista URZICA.

FORURI CARE NU RĂSPUND

Persoanele care, primind scrisori de la alte persoane, nu răspund, sînt nepoliticoase.

Cum sînt... forurile care nu răspund organelor de presă, spre a comunica dacă și ce măsuri au luat în chestiunile sezisate, rămîne să vedem.

Următoarele foruri refuză de multă vreme să răspundă unor sezisări ale URZICII din 1959:

Sfatul popular al raionului Tudor Vladimirescu nu catadicsește să răspundă din luna februarie la adresa 3450 prin care i s-a comunicat că în nr. 2 al revistei s-a criticat o procedură anapoda pe strada Săcărîmb, rămasă desfundată și necanalizată.

U.C.E.C.O.M. nu s-a deranjat nici pînă azi să răspundă la adresa 3511 din luna mai, în legătură cu o critică din nr. 8 al revistei.

T.I.L. (Trustul de industrializare a lemnului) București stă... de lemn: nu răspunde la adresa 3544 din iunie în legătură cu o critică din nr. 11 al revistei.

G.A.S. Mogoșoaia nu răspunde din iulie la adresa 3588 privind o critică din nr. 13 al revistei.

Patru sfaturi populare, ale raioanelor Curahonț, Streha a, Lehliu și Codlea n-au răspuns încă, de luni de zile, la respectivele adrese (3438, 3451, 3532 și 3534) despre critici apărute în numerele 1, 2 și 10 ale revistei.

I.R.T.A. Deva nu se grăbește să răspundă la adresa 3500 din aprilie, privitoare la o critică din nr. 7 al revistei, despre defectuoasa funcționare a unora din autobuzele sale.

Direcția regională cinematografică Timișoara nu răspunde din iulie la adresa 3589, la o critică din nr. 13 al revistei.

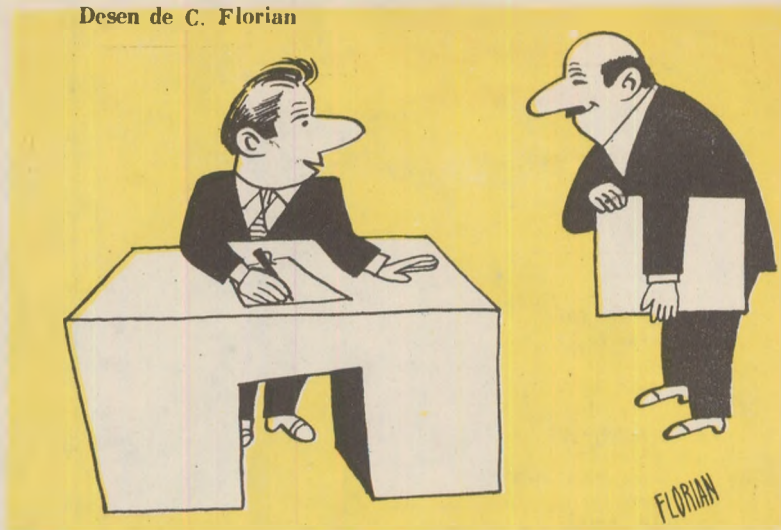
Presupunere și invitație. — Forurile notate mai sus nu răspund dintr-un motiv sau altul: fie spre a cocoloși lipsurile unor persoane sau unități subalterne, fie spre a-și ascunde propriile lipsuri, fie din dispreț față de sezisările oamenilor muncii și ale organelor de presă, fie din toate aceste motive.

Ca să știm exact, invităm aceste foruri să... răspundă de ce nu răspund.

C.

SERVILISM

Desen de C. Florian

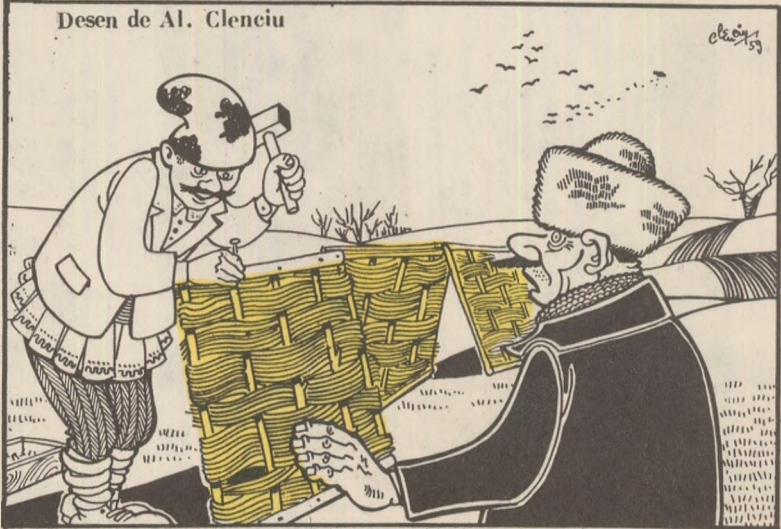
— Perfect just, tovarășe director!
— Dar n-am spus nimic!
— Chiar dacă spuneai, era just!

DOUĂ PĂRERI

Ei da, chiar dacă pare ceva de necrezut
Volumul de satiră (volumul de debut)
Ieșise de sub teascuri și-acuma în vitrină
Se lăfăia în voie sub ploaia de lumină.
Un critic, nu știi care, de toată competența,
Trecînd zorit pe-acolo, i-a observat prezența.
L-a frunzărit ca omul îndrăgostit de cărți
Zimbînd ba ici, ba colo, rîzînd în alte părți.
Acasă și soției, citîndu-i, dumnealor
Au rîs... (avea volumul și sare și umor).
Și plin de voie bună se hotărî precum
Să facă analiza suszisirului volum.
Deci se-azeză la masă și începu să scrie,
Să șteargă, să refacă, să rupă, să transcrie,
Și cit creștea lucrarea, aproape pe măsură,
Ii dispărea și risul, discret, de pe figură.
Înfierbîntat la culme de-o sumă de impresii
Sub pana lui expertă se adunau expresii:
„Promițător debutul... și totuși, din păcate,
Volumu-i plin de vicii; nu are-acuitate,
Iar verbiaju-n sine constituie-o carență
E-alambicat și apoi nu merge la esență,
Nu are profunzime, știrbind esențialul
Și-abundă în imagini tocitul și banalul.
Dar ceea ce izbește în mod supărător
E că umoru-i ieștin... se rîde prea ușor“.
... În fine, scuturîndu-i cuprinsul vers cu vers
I-a judecat structura ca temă și învers,
Zgîrcit neacordîndu-i un cit de mic sufragiu
Făcuse ca un uliu printre găini... ravagiu
Încît din toată cartea măcar de circumstanță
Nu i-a scăpat, prieteni, întregă nici o stanță.
Cînd analiza amplă a fost încolonată
Într-o revistă mare și mult apreciată,
Volumul cu pricina atît de criticat,
De-o săptămîină-aproape era... epuizat.
Ba — după cit se spune — și faptul nu-i bizar —
Ediția a doua se află sub tipar.

ION RUȘ

Desen de Al. Clenciu

— Fă-ți și mata garduri, nea loane, să aduni zăpadă pe ogor!
— De ce? Oricum, la primăvară se topește...

„O tata, dulce tata...!”

Pină la urmă s-a nîmplat și asta:
Vecinul nostru și-a lăsat nevasta.
Ne-a explicat că-i plină de cusururi
Și mai ales c-a prins niște contururi
Ce nu aduc, mă rog, în nici un fel
Cu cele care le-ndrăgise el
Pe vremuri, cînd pe plajă la Constanța
Ieșind din valuri, domnișoara Tanța
Părea cu formele-i olimpiene
O nouă Venus Anadyomene.
Azi însă e un fel de arătare,
Morocănoasă și cicălitoare,
Care-i confiscă leafa de opt ani,
Lăsindu-i numai cîțiva gologani
Pentru tramvai și zece „Favorit”.
Drept care pîn-acum n-a reușit
Să guste și el farmecul vieții
La cite-un sprîț sau două cu băieții,
Decît pitindu-și banii de la primă
Și bindu-i pin' la ultima centimă;
Iar faptul c-a făcut astfel de chestii
Se datorește exclusiv nevastă
Fiind tîrît de dînsa, pasă-mi-te
La fel de fel de fleacuri necinstite.
Deci ca să scape de scandal și ceartă
A fost quasi-silit să se despartă

Deși el pentru dînsa are încă
Și-acum o amicitie adîncă
Pe tare-a dovedit-o în instanță
Lăsînd cu o supremă eleganță
În grija ei, cei trei copii minori.

Și cine vrea să șadă... îl privește.
Numai că legea cit și ex-nevasta
N-au fost de-acord cu teoria asta.

Dat fiind că meseria grea de tată
Se-nîmplă uneori a fi uitată
Există procedeul consacrat
Ce o reamintește imediat:
Cînd critica și vorba omenească
Nu stimulează coarda părintească
Poprirea pe salariu, ci-că poate
Aduce omul la realitate.
Se zice că strămoșul din cavernă
Știa și el ce-i dragostea paternă,
Mă-ntreb deci cum de-ajung unii în halul
Ca să le-o genereze Tribunalul?

Această întrebare delicată
Precum se vede este adresată
Cuiva pe cit se pare ireal
(Trei sferturi hienă și un sfert șacal)
Un fel de-ntruchipare fantezistă.

Pot pune rămășag că nu există.

.MODA* ȘI VÎRSTA

BUNICUȚA: — Adorabilă rochiță! Îmi comand
și eu una!...

Desen de V. Timoc

T U R N U L D E F I L D E Ș

În turnul său de fildeș zăvorît
Stă pustnic autorul...

Stă și scrie

O dramă ce prin anul una mie
Trei sute șaptezeci și nu știu cît
'Nainte de Hristos, a fost să fie
Să se consume!

Azvîrlind pe gît —

Așa, ca să-i mai treacă de urît —
Fetească dintr-o sticlă durdulie
Așteaptă inspirația să-i vie...

Așteaptă singur cuc și amărît:
Odată cu eroul omorît
Și-a îngropat talentul în hîrtie,
În turnul lui de fildeș zăvorît!

ANGELA CHIUARU

M I C Î N D R E P T A R M U Z I C A L

ARCUȘ — Îndrăgostit de vioară,
o alintă.

CORN — Există mai multe fe-
luri de corn: corn cu lapte, care nu
se găsește în stare proaspătă la
cofetării, Cornul de aur la Vladivostok
și Bosfor și Cornul abundenței.
Se crede că ultimului i se spune
astfel din pricina vînătorilor care
exagerează rezultatul vînătorii.
Muzicienii afirmă că i se spune „al
abundenței” pentru că are o întin-
dere de trei octave și șase sunete.

Cornul, ca instrument muzical,
este folosit și în „Tricornul” lui
De Falla, dar nu în trei exemplare
cum ar părea.

CONTRABAS — nu trebuie luat
în sensul de adversar al basului, ca
la box: Lae contra Nae. Se spune
contrabas, pentru că încă nu s-a
inventat un instrument pentru-bas.

FAGOT — Nu există re-got,
mi-got sau si-got, iar expresia „Mein
Gott” nu are nimic comun cu fa-got.
Fagotul e fagot.

OBOI — A iscat discuții filolo-
gice: l-a inventat cel care, văzîndu-
l, a strigat: O, boy?

PIAN — Sînt plane cu și fără
coadă. Cele cu coadă și-o ridică în
timpul concertului. Și e o coadă

la care stau cumiști șase sute de
ascultători.

SAXOFON — Se crede că a
fost inventat de Sax-afonul. În
unele formații orchestrale aserțiunea
se confirmă. În altele, nu.

O formație orchestrală poate fi
comparată uneori cu un meci de
fotbal. Vioara: centru înaintaș.
Violini: viola și vioara a II-a. Mij-
locași: violoncelele. Fundaș: contra-
basul. Mtoper: toba. Portar: acela
care nu te lasă să intri la concert
după începere.

Arbitru: dirijorul. Suporteri: pu-
blicul (adică cei care suportă).

Arbitrii de linie: cei care stau pe
pasaje și împiedică o bună vizio-
nare.

Instrumentele muzicale sînt de
mai multe feluri: de suflat, de
coarde, de percuție, care devin
uneori și de per... (se)cuție.

Posta redacției: N. Dumerit.

Loco. Dumneavoastră ne întrebați:

„Dacă tonul face muzica, com-
pozitorii ce mai fac?”

Ce să facă? Bine, mulțumesc!

R. MIL

Dragă Urzică

URZICO.

Se spune că toată lumea face muzică. Așa că te rog să găsești cel mai cald... ton spre a mulțumi, pentru noi, Filarmonicii de Stat din Focșani pentru că ne-a făcut și nouă piteștenilor... muzică, vizitând și orașul nostru în cadrul turneului pe care l-a întreprins prin țară și oferindu-ne un foarte frumos concert.

Ba încă și cu solo de vioară! Iar solistul n-a fost altul decât cunoscutul violonist, Artistul Emerit Ion Voicu.

Dar și publicul nostru piteștean! Cu ce entuziaste aplauze și cu ce repetate bisări a răsplătit pe solist și întregul colectiv de instrumentiști ai valoroasei orchestre!

Și ziceam, dragă Urzico, să găsim împreună cel mai cald ton cu care să-i mai mulțumim Filarmonicii de Stat din Focșani încă o dată! Cine știe! Auzind și celelalte filarmonici din țară că publicul nostru piteștean e dornic de muzică bună și știe să fie recunoscător, poate ne vizitează și ele.

În speranța turneelor pe care le vom gazdui, poate că această scrisoare va servi de uvertură!

Ing. I. Marinescu
Bd. Republicii nr. 156
Pitești

URZICUȚO DRAGĂ,

La Șantierul naval Galați, în fața halei de confecționat se află un dispozitiv (targă pe roți) destinat transportului de deșeuri. Acest dispozitiv nu este însă folosit deoarece cei care răspund de această problemă nu au dat dispoziție pentru utilizarea lui.

Din cauza asta noi, care trebuie să scoatem deșeurile din hală, facem treaba folosind spinarea, brațele și în anumite cazuri mai grele... umărul.

Tare ne-am bucura dacă ai convinge pe tovarășii care se ocupă de problemele micii mecanizări la S.N.G. să facă un gest mare și să pună și ei umărul pentru darea în folosință a targii respective. În felul acesta noi nu vom mai lucra manual — ceea ce este foarte oșitor — transportul deșeurilor urmînd să se facă cu dispozitivul. Așteptăm să se dea această dispoziție ca să fim și noi într-o dispoziție mai bună.

Un grup de muncitori de la Șantierul naval Galați

URZICUȚO,

Avem la noi în Constanța, în cadrul Intreprinderii comunale, un serviciu de abonamente — „apă-canal” — care funcționează în niște încăperi întunecoase ca un atelier de dezvoltat și strimte ca o... strîmtoare.

Și cum aici vin zilnic numeroși cetățeni și cum tot aici lucrează salariații acestui serviciu, îți închipui ce plăcere... suferă cei care doresc să-și scoată un abonament și ce condiții de lucru au cei care îl eliberează.

Ar fi deci tare bine, dragă Urzico, dacă ai ruga pe tovarășii din conducerea Intreprinderii comunale Constanța să scoată din serviciul abonamente „apă-canal” la lumină și să-l instaleze în niște încăperi mai... încăpătoare ca să încapă și funcționarii și abonații, și soarele.

Dima Gheorghe
(Un „încercat” abonat la apă-canal)
Constanța

DRAGĂ URZICO,

După cum știi și tu foarte multe străzi din marile și micile orașe de pe tot cuprinsul țării poartă numele unor personalități istorice, ale unor eroi, ale unor oameni de știință, artă, literatură, etc.

Dar în materie de botezare a străzilor, tovarășii din Predeal sînt ingenioși. Iată soluția găsită de către tovarășii din Predeal: una din străzi poartă o tăbliță cu denumirea:

„Strada M. Vodă”
a lui Matei Vodă și a tuturor voievozilor al căror nume de botez începe cu litera M.

De asemenea, am mai văzut și str. P. Rareș și strada V. Lupu. Procedul ar trebui recomandat tuturor acelor orașe care sînt dispuse să realizeze economii mîncînd litere la tipărirea tăblițelor indicatoare ale străzilor.

G. Tepeș
(care însă nu sînt stradă)
Predeal

OSPĂTARUL DISTRAT

— Bine, dar paie nu aveți?!
— Vă e foame?!

Desen de Fred Ghenădescu

ÎNȚEPII

Absențe nemotivate

La uzinele „23 August” din București, unii muncitori de la secția mecanică absentează foarte des, nemotivat, de la lucru. Uneori, ei înregistrează — în materie de absențe nemotivate — adevărate recorduri. La un moment dat, în fruntea clasamentului se aflau: Alexe Gheorghe cu 24 de absențe, Gireadă Victor cu 19 și Pițurcă Elena cu 17.

Aceste absențe nemotivate, ei... „motivează” în felurite moduri.

Sperăm că tovarășii Gireadă Victor și Pițurcă Elena nu vor face eforturi ca să-l ajungă pe „lider”, ci dimpotrivă toți trei se vor strădui ca să-și doboare recordurile de absențe... cu prezența!

Ca stimulent, am socotit necesară prezența lor în această rubrică.

Chestiuni de presă

Uzina „Armătura” din București are, în hala turnătoriei, două „prese pentru format”, care stau de trei ani nefolosite. Motivul: cînd au fost aduse aceste prese, n-au fost aduse și compresoarele necesare, iar fără compresoarele respective cele două prese nu pot funcționa.

Și în vreme ce uzina are mare nevoie de aceste prese, întrucît operațiile de presare se fac în prezent cu mijloace rudimentare, cele două prese doar ocupă în uzină, în mod inutil, spațiul, care și așa e prea mic.

Dar faptul că uzina „Armătura” nu-și dă suficientă silință să aducă și compresoarele necesare celor două prese, l-au aflat pînă la urmă și organele de presă, inclusiv *Urzica*. Dovadă aceste rînduri.

Morala: Uzina care întîrzie să rezolve problema preselor are, pînă la urmă, de-a face cu... presa.

Boiangerie

Întreprinderea „Cauciucul quadrat” din București dă pînă la vopsit la cooperativa „Boiangiile muncitori”. Culorile în care îi trebuie vopsită pînza sînt, de

URZICUȚO,

Unitatea stuficolă Păpădia are un sector cărui îi zice Pojareț I. În cadrul acestui sector lucrează tehnicianul Georgescu Cristea care, deși a auzit de metodele tehnice avansate, are atitudini netehnice înalte.

Dar are Georgescu Cristea și calitate. Nu există om care să-i fi făcut vreodată un serviciu personal să nu fi fost favorizat, în ceea ce privește repartizarea unor produse alimentare.

În sectorul Pojareț însă sînt mai numeroși acei care au obiceiul să-și vadă doar de treburi pentru care au fost angajați și nu obișnuiesc să sprijine cerințele proprii ale tehnicianului Georgescu Cristea, din care cauză unii dintre ei au de suportat consecințe. Este de sperat că Trustul de amenajări și valorificări care a stufului va face în așa fel încît năruirile sus-numitului să nu mai fie valorificate în cadrul sectorului. Ar fi tot un serviciu personal ce i s-ar face tehnicianului și personalului.

Filipov I.
Tulcea

DRAGĂ URZICO,

Cooperativa „Munca la domiciliu” din Capitală furnizează hîrtie gumată, care e de o calitate necorespunzătoare. În cîte o rolă de hîrtie se constată benzi întregi, de cîteva metri, care n-au de loc pe ele clei.

Faptul i-a fost adus la cunoștință cooperativei în nenumărate rînduri, dar ea n-a luat — nici pînă azi — nici o măsură de îndreptare.

Adică cetățenii reclamă că respectiva hîrtie gumată n-are clei.

De aceea te rugăm pe tine să publici reclamația noastră, poate se... lipește!

C. Marin
str. Frigului 19
București

U R Z I C I I

obicei: gri, cafeniu și negru. Dar numita cooperativă vopsește bine numai pînza pe care o vopsește în negru. Cînd o vopsește gri sau cafeniu, culorile ies spălăcite și bălțate.

Cînd o boiangerie nu vopsește bine în gri și cafeniu, e can... albastru. Riscă să-și piardă clienții.

Cooperativa „Boiangiii muncitorii” va trebui să-și remedieze modul de a lucra. Altfel, n-o s-o scoată... la vopsca.

Cretă scumpă

În procesul său de fabricație, întreprinderea „Cauciucul quadrat” utilizează și praf de cretă. Acest praf i-l furnizează întreprinderea inter-raională mixtă din Rupea (regiunea Stalin). Respectivul praf nu e însă totdeauna de o calitate corespunzătoare, și atunci e refuzat.

Dar fiind vorba de vagoane întregi de asemenea praf, s-a ajuns la o înțelegere: praful pe care „Cauciucul quadrat” nu-l poate utiliza, să nu-l trimită înapoi la Rupea, ci să-l depoziteze în magazinele sale, ținîndu-l în custodie pînă se va ivi un beneficiar care îl va putea utiliza și cărui să-i fie expediat după indicația întreprinderii din Rupea.

Și, pînă la urmă, beneficiarul s-a ivit: fabrica „Ianoș Herbak” din Cluj, unde primele vagoane cu cretă au și fost expediate.

Numai că, buclucașă cretă, în loc să parcurgă un itinerar direct și scurt: Rupea—Cluj, a parcurs (urmînd să parcurgă și pe viitor) un itinerar ocolit și lung: Rupea — București — Cluj.

În asemenea condiții, se cheamă că mai toți banii pe care îi valorează praful de cretă sînt dați pentru transportarea lui. Deci se alege... praful din toată creta, fiindcă întreprinderea din Rupea nu prea mai înasează nici un ban.

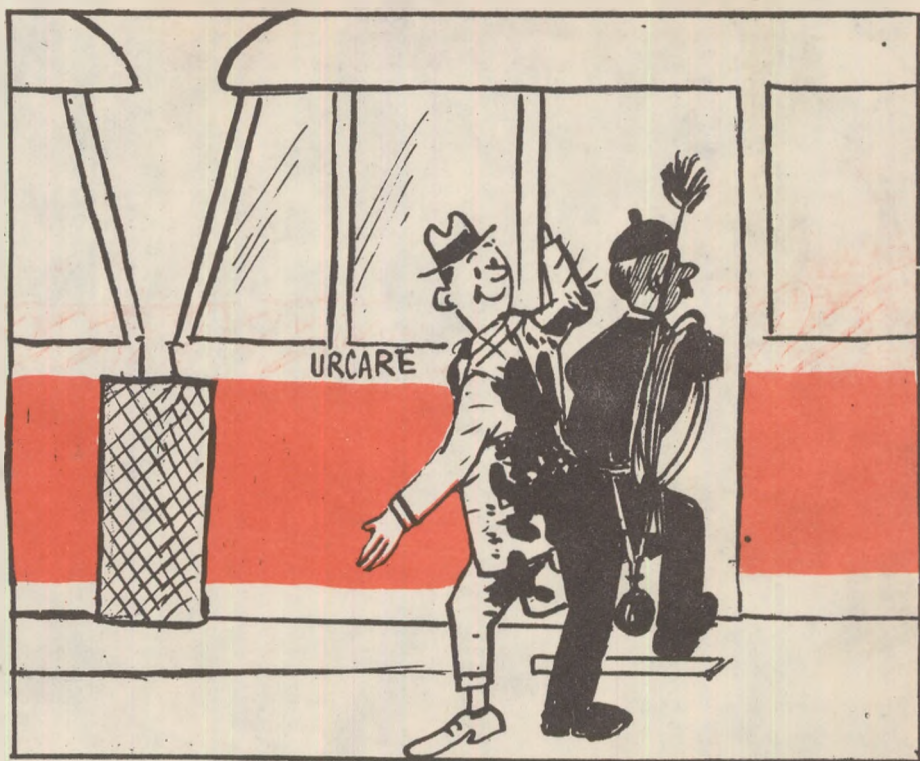
Adică, în loc să facă comerț pe bani, face comerț... pe cretă.

C. COSTACHE

— Tex...!...ei?! Unde-i restul?
— Restu'? Uite-l vizavi...

Desen de Rik Auerbach

SUPERSTIȚIOSUL: — O să-mi poarte noroc!

Desen de Gh. Chiriac

CITITE ÎN PRESALOR

Reclamă

În coloanele ziarului „General-Anzeiger“, care apare la Bonn, a fost publicată de curînd următoarea atragătoare reclamă comercială:

„Cinci furturi cu spargere în numai trei ani! — iată cît de popular este magazinul de confecții Knichel, din Breitestrasee, nr. 6, Bonn!“

Va dați seama ce căutare are magazinul domnului Knichel în rîndul hoților? Va dați seama că spargătorii din Bonn, care probabil sînt niște cunoscuți amatori de calitate, au onorat de cinci ori pe Herr Knichel, spargîndu-i magazinul? Iar dacă vă dați seama, poftiți, veniți urgent și cumpărați ce a mai rămas neprădat. Dar să nu întîrziți mult, că, cine știe, poate mîine-poimîine, vin să fure și a șasea oară.

Cum asta vrea să spună desigur reclama destinată să doboare concurența, atît de neglijată de spargătorii de toate gradele. Ce va face acum această concurență, nu știm. Poate va găsi pînă la urmă o bandă de hoți, mai slabi de înger, care să accepte să-i mai facă și ei din cînd în cînd o spargere contra filodormă. Altfel, concurenții nu mai

au nici o ieșire. Succesul magazinului Knichel îi va duce la un faliment sigur. Iar dacă dau faliment, ce le rămîne să facă? Nimic. Poate se vor apuca să fure. Iar dacă se apucă să fure, pot prăda chiar magazinul lui Herr Knichel, care abia așteaptă să-și mai îmbunătățească reclama...

Rock-and-roll

Ziarul „National Guardian“, care apare în S.U.A. povestește următorul amuzant caz, petrecut de curînd la Melbourne (Australia):

În timp ce orchestra de jaz a unui mare local interpreta un „rock“ la modă, instrumentistul de la ghitara electrică cuceri publicul cu o singură notă, cîntată din gură în timpul execuției bucații muzicale. Un ropot de aplauze răsplăti pe solist. Abia mai tîrziu și-au dat seama colegii lui că, din cauza unei defecțiuni, ghitara electrică facuse scurt circuit și l-a curentat, așa că ghitaristul a urlat.

În ce-l privește pe ghitarist, el n-are decît de cîștigat. Pentru nebunia jazului, ca pentru oricare alta nebunie, șocurile electrice pot totdeauna constitui un tratament.

P. V.

Pregătiri pentru noi oaspeți
Desen de A. Paven

De-ale lor

În timp ce oamenii de știință sovietici pătrund tainele cosmosului, în special cele în legătură cu Luna, reacțiunea americană continuă cursa înarmărilor.

Faptele arată unde e lacuna
Și putem conchide fiecare-n parte:
Cînd pe sovietici îi atrage Luna,
Pe monopolisti îi cucerește... Marte!

M.V.A.

La conferința pentru Antarctica (de la Washington) s-a ajuns la o înțelegere generală cu privire la utilizarea acestui continent exclusiv în scopuri pașnice.

Războiul rece, bag de seamă,
Transpiră nițeluş de teamă:
Ce-i mai rezervă oare viața
Cînd și la pol se sparge gheața?
Doina Danielescu

„În ghețurile «războiului rece»
au apărut primele crăpături“
(N. S. Hrușciiov)

Deși iarna este abia la început, pîrtia de pornire a devenit periculoasă

Desen de Boris Efimov (din „Krokodil“)

La Düsseldorf, revanșarii vest-germani au înscenat un proces împotriva membrilor Comitetului de luptă pentru pace din R.F. Germană.

— Mare avantaj cu aceste robe. Nu se vede ce porți pe dedesubt...

Desen de V. Vasiliu